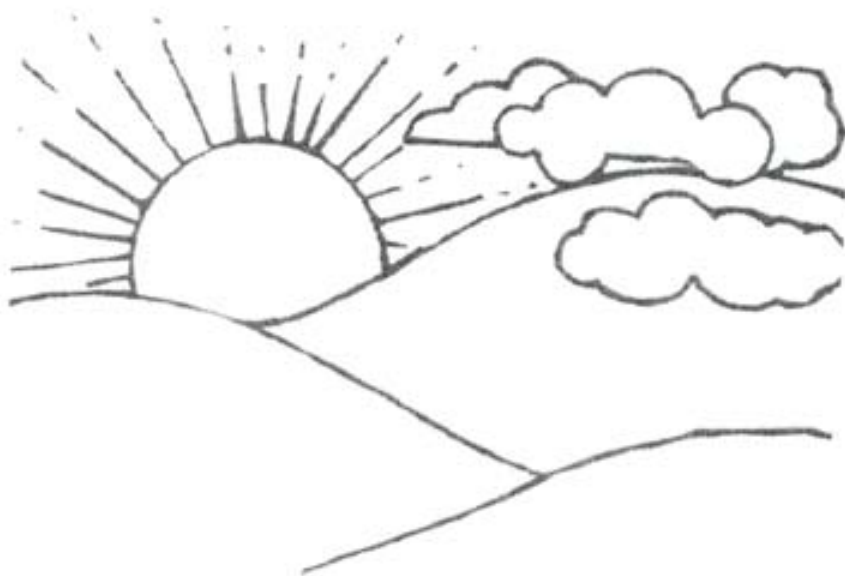

גבעות חיים מאוחד

גבעות

מלון פריסי טיני 26/8 סי באב תשס"ג ל בארנטס 2003

טקסטים אנונימיים לפרסום בגבעתון

מדי פעם מונחים בתא הדואר שלי קטעים מצולמים מהעיתונות, מעלוני קיבוצים או ממקורות אחרים, ועליהם, בכתב יד: "לגבעתון" - ללא שם החבר שהביא את הדף.

אני חוזרת ואומרת: אין למסור חומר לגבעתון בלי שם המוסר.

אני חוזרת ומסבירה: הגבעתון אינו לוח המודעות של מקורות חוץ ולא דף פרסומת. הגבעתון גם אינו שופר של צדק זה או אחר, ולא אמצעי להעברת מידע ומסרים - אלא בין חברי גבעת חיים בלבד. ברוב המקרים החומר אינו מתאים לפרסום בעלון הקיבוץ.

אם בכל זאת ירצה המוסר שקטע מסוים יתפרסם, אזי ייכתב: הביא לדפוס יעקב או ירחמיאל... אך לשם כך עליו להזדהות.

דינה רמגי - עורכת הגבעתון

לחברים שלום,
 מחציתו של החופש הגדול כבר מאחורינו וכולנו מסתכלים קדימה, מי בעצב על ימי החופשה המתמעטים ומי בציפיה דרוכה לקראת הכניסה לגן, לבית הספר, לצבא או לשגרה המבורכת. שינוי גדול עוברים בנינו שסיימו י"ב כיתות. חלקם כבר בצבא, חלקם יתרמו במסגרות אחרות למדינה ומחלקם נוכל עוד קצת להנות בקיבוץ, עד גיוסם.
 למי שהפסיד: בערב שישי שעבר זכינו להכירם קצת יותר מקרוב, תוך בילוי בקפיטריית הדקל באמצעות מצגת נפלאה הוצג האדם שמאחורי הפנים ונהנינו מכשרונות שעדיין צומחים כאן. תודה לכם בני י"ב, הורים, אנשי החינוך וההדרכה וכל העוסקים במלאכה על ערב מהנה ועל תרומתו של כל אחד ואחד מכם לאורך השנים.
 בגן נהנינו לברך: "שתהיה גבוה כמו הדקל ליד חדר האוכל". הדקל עדיין עומד ואני מברכת אתכם שתוסיפו ותצמחו כמותו, וכמותו תדעו להתגמש (ולא להישבר!) כאשר ינשבו רוחות חדשות.

איריס אופיר

הנהלת הקהילה/ועד האגודה

ישיבה מס' 14 7 ביולי 2003

משתתפים: אסנת וולף, שגית לוסטיג, איריס אופיר, ראובן ליכטנר, הלל שחטל, אלון שפיצר

חסרים: טלי מרום, משה מרום, תקוה פומרנץ
מחוזמנת: איילת מוזס - מנהלת קהילה עסקים

סעיף 1 - אישור שדרוג בית שקמה - מוזמנת חנה רשף
הוחלט:
 הנהלת הקהילה מאשרת הגשת בקשת סיוע לשדרוג בית שקמה.

סעיף 2 - אברהם אופיר - אישי
 סעיף 3 - הרשאת מגורים - בהשתתפות אורית משי - ועדת צעירים.
הצעה:
 - הבנים יישאו בכל ההוצאות הישירות על-פי חיוב בדף התקציב.
 - שכר הדירה בהנחה של 50%.

סעיף 4 - תלמה כהן - אישי

הוחלט:
 - איילת מוזס תרכז ותכין את הנתונים מבחינה כלכלית - עלויות שכר דירה.
 - אורית משי ואיריס יכינו את החומר ויזמנו את ההורים (חברים הנוגעים

סעיף 5 - עיזבון לילי בוב - דיווח

סעיף 6 - אישור החלפת שני כלי רכב בליסינג.

אושרה החלפת שתי המכוניות בתנאי ליסינג ממשקי ליסינג

סעיף 7 - אישור פרוטוקולים

פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 5 - אושר.

פרוטוקול הנהלת קהילה מס' 12 - אושר.

פרוטוקול הנהלת קהילה מס' 13 - אושר.

רשמה איריס אופיר - מנהלת קהילה

על זקנים וממטרות

ארבעה שסיימו י"ב כיתות - יוחאי לביא, שני הרטביץ, עדי בירן
וגילי מיתקי - מדברים על הכל, בלי כחל וסרק.

האם הייתם כיתה, האם המונח מחזור מדבר אליכם?

יוחאי - לא כמו פעם. היתה תקופה שהיינו יותר יחד. לטיול סיום, לתורכיה, יצאו 8 מתוך 18 בני השנתון. אולי זה אומר שאנחנו לא מגובשים כמו שהיינו רוצים להיות.
עדי - אנחנו כיתה של "חנונים", כמעט כולם עשו בגרות מלאה, כיתה שנתנה ימי עבודה, הדריכה. בכל חג בקיבוץ תראו בני כיתה שרים, מנגנים או רוקדים. הטיול לתורכיה גיבש מאוד את הקבוצה שיצאה. נכון שלא כולם יצאו, גם בגלל זמנים לחוצים, מורן כבר התגייס, ועמית עוד קודם.

מי ליווה את הכיתה בשנות הנעורים?

עדי - אין מחנך כיתה, לא היה מדריך נעורים אחד קבוע, היו שהתחילו - והפסיקו. בשנה האחרונה אורון חזר, והוא, כרכו נעורים ליווה אותנו. אורון וטלי קצת עוזרים עם חג המחזור..

אתם בכלל רוצים לעשות דבר שהוא בגדר תרומה, רוצים לעשות שנת שירות?

עדי - בדקתי אפשרויות אבל זה לא הסתדר...
יוחאי - זו לא רק תרומה למדינה ולקהילה, אלא גם לעצמך. רציתי ללכת לאיזה כפר נוער, לעבוד עם ילדים מתקשים, חתמתי על טפסים לדחיית השירות הצבאי, אבל המקום שחשבתי עליו פשוט לא שלח את הטפסים האלה ואז זה ירד מהפרק כי מבחינת הצבא לא יכולתי לדחות את השרות.

גילי - אני דווקא רוצה לתרום למדינה, אבל נראה לי שלעשות את זה עכשיו זה כאילו בשביל לדחות את השירות, והאפשרויות מצומצמות. אולי אני אעשה את זה אחרי הצבא.
עדי - יש לנו שתי נציגות, אדוה (קוגלר) הולכת להדריך בניצנה וגל (טל) הולכת לשנת שירות בעמותת "אלון", להפעיל מועדוניות ולעזור בלימודים לנוער במצוקה.

האם תתגייסו לחייל קרבי?

יוחאי - אני מוכן להתגייס לחייל קרבי. כרגע אני הולך לגיבוש, ואחרי זה נראה.
שני - אני הולך לקרבי. בעוד כמה שבועות יש לי גיבוש לצנחנים ודובדבן.
גילי - אני הולך לעתודה אקדמאית או לממרי"מ (מחשבים). בעיקרון לא קרבי.
עדי - כרגע אין לי יעד ברור לשירות הצבאי. קראתי על חן בן אבן מדריכת שריון. אני לא רואה את עצמי עושה תפקיד כזה, למרות שאני מעריצה בנות שעושות את זה.

תשרתו בשטחים?

שני - אני לא עושה הבחנה כזו. אם היחידה בה אשרת תישלח לשם אז גם אני.
עדי - אני רוצה לציין באופן כללי שהבנים הולכים לקרבי. יש כמה בנים ובנות שיגויסו למודיעין ולמחשבים - לתפקידים שדורשים קורסים ושפות. בכיתה שלנו יש חברה ששולטים בשפות: עיינה, אירה. וישנם בוגרי המגמה לערבית בבית הספר שרכשו יפה את השפה ועכשיו הצבא רוצה לנצל את זה: איריס, גל, יהונדב.

מה תרצו להיות כשתהיו גדולים, או באיזה מסלול חיים אתם רואים את עצמכם?

יוחאי - אני לא יודע. נקודה. בינתיים אני הולך לצבא, ואחר כך יהיה מה שיהיה.
שני - כרגע אני חושב רק על הטווח הקרוב. כל האפשרויות פתוחות.
גילי - אני כן חשבתי על זה... ואין לי מושג...

מה אחרי הצבא, האם טיול למזרח, או השתלבות מיידית במירוץ החיים?
יוחאי - אותי לא תראי בהודו. אין לי שום זיקה לשם, אני לא צריך לנסוע לשום מקום כדי
למצוא את עצמי, אני נמצא פה.

שני - אני מאמין שאני אעשה איזה שהוא טיול אחרי הצבא, עדיין לא יודע לאן.
גילי - אני לא רואה את זה ככה, כאילו יש מרוץ של החיים, שצריך רגע מנוחה ממנו, ואז
חוזרים לשגרה. אני מקווה לעשות משהו שמעניין, לא דבר שאצטרך לברוח ממנו.

לאור "מפת הדרכים" וה"הודנה", אולי צפוי שירות צבאי אחר, לא שטחים ולא אינתפאדה?
יוחאי - אולי הילדים שלנו לא יצטרכו לשרת.

עדי - אמרו את זה קודם לפניך.
שני - אומנם יש התפתחויות טובות אבל אי-אפשר לבנות עליהן. נקווה לטוב.

האם אתם שמחים שגדלתם בגבעת חיים?

שני - זה ללא ספק הבית שלי. פה נולדתי, פה חייתי כל השנים ואני לא מצטער על זה. יש
פה ערכים שלא מוצאים במקומות אחרים, עדיין גדלנו בקיבוץ. אני רואה הבדל בין אלה
שגדלו בקיבוצים ואלה שלא, גם אם לא הבדל משמעותי מאוד.

גילי - זו שאלה קשה, כי גדלנו פה ואין לנו למה להשוות.
עדי - אומנם לא נולדתי פה אבל זה הקיבוץ שלי. תמיד יש גאוות יחידה. הכי אהבתי את
הקיבוץ הזה בעולם, ואני עדיין הכי אוהבת אותו. אני אוהבת לצעוד במדרכות, שאנשים
אומרים לי שלום ואני אומרת חזרה.

יוחאי - אני לא מצטער שגדלתי פה, אבל ככל שגדלתי, כך הייתי צריך להתאכזב,
מהמערכת: לפני השינוי היה הסדר שנעבד בשביל רשיון נהיגה, והקיבוץ היה אמור
להשלים, עד כמה שנחוץ. אנחנו את שלנו עשינו, אבל אחרי השינוי אמרו לנו: קחו את
האלף שקל שעבורם עבדתם - וזהו. כמובן שזה לא מספיק לרשיון.

עדי - עבור הנסיעה לפולין עבדנו את כל השעות, כמו הכיתות שלפנינו.
יוחאי - הקיבוץ לא עזר, זה היה מכספנו בלבד. עכשיו יש ויכוח בנושא המעבר שלנו
לחדרים. יש החלטה כתובה שאנחנו עוברים אבל הנהלת הקהילה החליטה שאנחנו לא
נקבל חדרים. היא לוקחת על עצמה סמכות לא לבצע את החלטות הקהילה, ואני לא חושב
שככה צריכים להתנהל דברים. יש לי תחושה גדולה מאוד שמאז השינוי ההנהלה שבאה
מבחוץ פחות מייחסת חשיבות לנו. אף אחד לא מכיר אותי ואף אחד לא מייחס חשיבות
לצרכים ולרצונות שלי וגם לא למה שמגיע לי. גדלתי פה על חובת עבודה לקיבוץ, עבדתי
ברפת, בנוי אפילו בגני הילדים. ידעתי שאני נותן את החובה שלי בקיבוץ ובתמורה אני
מקבל רשיון נהיגה, חדר משלי, ודברים נוספים - חובות מול זכויות. אני את החובות שלי
מילאתי, ואז ביום בהיר הגיע השינוי, ואני לא מקבל את הזכויות. המנהלים שבאו מבחוץ
בכלל לא שמעו על זה שעבדתי כל השנים. אין להם מושג שהיתה פה חובת עבודה ושככה
התנהלו הדברים. זאת ההרגשה, שההנהלה מבחוץ לא דואגת לצעירים בקיבוץ.

עדי - הכיתה שלנו סבלה מהשינוי, כי שכבה מעלינו עוד קיבלו הכל.
אני לא חושבת שנוכל לגור לעד אצל ההורים, הבתים האלה לא
ערוכים למגורי בוגרים. שיבוא מישהו שהילדים שלו גדלו בנעורים
ויחליט להורים שלי שהם צריכים לחיות עם ילדים בוגרים - זה
נראה לי בלתי אפשרי. עם כל הכבוד לזה שצריך באיזה שהוא שלב
לחתוך, למה לחיילים ממחוזים קודמים, שיש להם אותו סטטוס
כמו לנו, וכולם חיים על אותם 300 שקל שהצבא נותן, יש חדר, ולנו
אין. זה עניין של שוויון.

יוחאי - מאז השינוי, כל המגמה של הקהילה זה להרוויח כמה שיותר כסף, ואם אפשר
להשכיר את החדרים האלה, אז בזבוז לתת אותם לילדים. אני חושב שלא ככה צריכים
להתנהל הדברים. באיזה שהוא מקום צריך מישהו לקום ולהגיד, שלא צריך לחשוב רק על
הכסף, צריך לחשוב על הנוער שיש פה, ומגיעים לו דברים מסוימים.

התשובה לאינטרנט

שני - בשורה התחתונה, שיהיה פה משהו להיות פה בשבילו. זה מרחיק אותנו, לא יהיה לנו למה לחזור, עלול להיווצר מצב שבני הכיתה יחכו לזמן שיוכלו לצאת כבר, על-מנת שכן נוכל לקבל את צרכינו הבסיסיים אשר לא קיבלנו פה.

עדי - צריכה להיות פה גם ראייה חברתית, הקיבוץ יצטרך לעשות החלטה עקרונית אם הוא רוצה שיגורו פה צעירים, או לא. חברה' שלא יגורו בחדרים יעזבו באיזה שהוא שלב, ומי יישאר פה?

יוחאי - זה מעכיר את האווירה ומוריד את המוטיבציה לחזור.

מה אתם אומרים על השינוי?

גילי - אני חושב שזה היה הכרחי. אנשים חייבים להרוויח כסף מעבודה והמותרות של הקיבוץ חייבים לעלות כסף. חייב להיות שכר דיפרנציאלי. אם זה היה נמשך כמו קודם, אנשים לאט לאט לא היו עובדים, כי לא היה להם למה, כי הסיבות שבגללן עבדו פעם כבר לא תקפות. הם חיו מעבר למה שהרוויחו.

עדי - מצד אחד, כשאני מסתכלת על משפחות ששוכרות פה דירה, נראה לי שפה יש איכות חיים מאוד גבוהה וזה נראה לי אופציה מצוינת בשבילי לעתיד. מצד שני, כל הקטע עם החדרים בתקופה האחרונה מרחיק אותי.

יוחאי - זה כבר לא הקיבוץ שגדלנו עליו. כשאני אחשוב אם לגור פה או לא, אני לא אחשוב על הקיבוץ כעל מקום שעבר שינוי, אלא על מה השינוי עשה לי בתור ילד או נער. אני לא חושב שאני ארצה לגור פה.

גילי - אני חושב שהקיבוץ השתנה עוד לפני השינוי של השנה האחרונה. היה שינוי של ערכים ושל חברה. אם השינוי שנעשה עכשיו היה הכרחי, אז מן הסתם הוא קירב אותי, כי אחרת הקיבוץ היה קורס.

שני - לדעתי השינוי היה הכרחי. זה לא היה הולך, המצב היה מועד לאסון, משהו היה צריך לקרות. אבל זה בא על חשבוננו. צפוי שהצעירים יעזבו והנשארים יילכו ויזדקנו. עדי - ומה שיישאר זה רק זקנים וממטרות (כי תמיד משקים פה)...

מה לדעתכם עתיד לקרות פה - ומה צריך לקרות פה, נניח בעוד עשרים שנה?

יוחאי - תהיה פה קהילה כזו, של הרבה מבוגרים, אולי קצת ילדים, בלי שכבת אמצע. גילי - רשת ביטחון, אולי פחות מעכשיו, אבל זה ימשיך. לא בהכרח קהילה, במובן של חגים, אבל כן ברשת ביטחון.

משהו לסיום

עדי - ותודה לאמא ואבא שהביאוני עד הלום... ולסבתא גם!

יוחאי - תסלחו לה, זה קורה לה ברגעי הלחץ.

גילי - אני רוצה להגיד, שלדעתי, אם יהיה כיף להיות במקום הזה או לא, זה לא תלוי בשום דבר כלכלי, אלא חברתי. זה תלוי איך אנשים יתנהגו.

פגשה ורשמה - דינה רמגי

השבוע התפרסם במוסף עסקים של מעריב ראיון עם **איציק בדר**, בנושא הקרקעות והחקלאים. ברשותו של איציק, הוצאנו משפטים אחדים מתוך הראיון, והרי הם לפניכם.

בנוגע לזכויות על הקרקע:

כשמטפלים בפולש קרקע, כמונחו המשפטי, מדינת ישראל מכירה בכך שיש לו זכויות והיא משלמת לו הרבה מאוד כסף גם כעבור שנים. מי שחכר שטח למוסך בתל אביב, אשר שטחו שווה לאין שיעור יותר מהנחלה של החקלאים - אף אחד אינו מערער על זכותו להנות ממנו גם בעת שינוי ייעוד. מה גם שתווה החכירה שלנו אומר באופן מפורש, שקיבלנו את הקרקע לחקלאות ולכל פרנסה אחרת. זו מטרת החכירה כבר לפני עשרות שנים מהקרן הקיימת לישראל.

בנוגע לטענה שיש לעשות צדק חלוקתי בישראל:

אם זה טוב, בואו נעשה את זה בכל הארץ, ולא רק בתחום הקרקע. האם הצדק החלוקתי נעצר בפני גלילות, כאשר רק שם אפשר לתת לחברות הדלק הטבות מפליגות? לחברת בזק אפשר לתת זכויות ולנו לא? האם למשפחת דנקנר זה פיצוי ראוי - ולקיבוצים לא? האם לאותו בעל חלקה בתל-אביב, עם דונם השווה פי 10 מנחלת המושבניק ניתן לתת זכויות? אני לא בטוח שהשופט (בג"צ) הבין מהו צדק חלוקתי, ובטוח שאני ואתה לא מבינים. זו סיסמה יפה, אך ריקה מכל תוכן. מבית המשפט אני לא מצפה לסיסמאות, אלא להנחיות לגבי אופן הניהול של מדינת ישראל - ללא אפליה של בעלי זכויות, כאלה או אחרות.

בנוגע לפיצויים:

אני כלל לא רוצה פיצויים. אם המדינה משנה את ייעוד הקרקע, שתיתן לי רק את זכות היוזמה. אם וכאשר המדינה מחליטה שצריך לפתח את הקרקע - שתדבר אתנו. תהפכו אותנו לשותפים, ונפתח יחד את הארץ כמו שהגשנו לכם אותה.

בנוגע לטענה שהחלאות כבר אבדה את זכות קיומה:

אני לא מבין איך הפכו ה"ירוקים" מנושאי הדגל לאויבי החקלאות והחקלאים. הפכו אותנו לגרועים מאריסים. אני צריך לשמור על האדמה עד שמישהו אחר יצטרך לבנות עליה מגדל מגורים או תעשייה? אני צריך לשמור על המים עד שמישהו אחר יצטרך אותם או יוכל לשלם עליהם יותר? וכשגמרתי לשמור על האדמה או על המים אומרים לי: כיי ביי חבר. האריס יכול ללכת?

קוממתם עליכם את הקשת המזרחית:

כשאתה בודק מי היא הקשת המזרחית, אתה מגלה שבינה לבין המזרחים אין בכלל קשר, מה עוד שבהתיישבות יש מזרחים בדיוק כמו בשאר המדינה.

ציפיות באשר לזכויות בקרקע:

אני לא מבקש להנות מזכות שאין לחוכר אחר במדינת ישראל. אפילו זכות של חוכר בעיירת פיתוח לפעמים חזקה יותר, בשעה שהם חוכרים לא רק דירה אלא גם חנות מכולת, מפעל תעשייתי וכדומה.

היטל ביטחון - אך היכן הביטחון

לפני מספר שנים הוחלט בקיבוץ כי יש צורך בשמירת לילה באופן מסודר, זאת, לאחר שהחלה מכה של גנבת מכוניות ופריצות לבתים. במשך תקופה קצרה הועסק שומר שכיר במגרש החניה, אך עם המעבר למודל קשר עבודה-תקציב הנהיגו שמירת חברים בתמורה (20 ש"ח לשעה). כל ערב שמרו ארבעה חברים בשתי משמרות, מהשעה 22:00 עד 5:00 לפנות בוקר. בשער ישב שומר, ואדם נוסף סייר ברכב ברחבי הקיבוץ. כשהחלו הדיונים על השינוי הצעתי, בצוות שינוי, לחייב כל חבר ב-25 ש"ח לחודש (לפי תחשיב שנעשה) במסגרת המסים, כדי להמשיך ולקיים מסגרת של שמירה מסודרת. נאמר לי אז, שלאחר השינוי יופעל חוק השמירה האזרחית הכפרית, לפיו כל תושב עד גיל 60 חייב בשמירה.

בחודש אוגוסט 2002 הופסקה שמירת החברים בתשלום, ונתלו על לוח המודעות רשימות של חברים ותושבים החייבים, על-פי החוק, בשמירה. בפועל, חברים בודדים מאוד מילאו את חובתם, ושמרו. מצב זה נמשך עד חודש דצמבר 2002.

כיוון שחברים ותושבים לא מילאו את חובתם וההסדר לא פעל, התקבלה החלטה בקלפי לחייב כל חייב שמירה בסך 80 ש"ח, ולזכותו אחרי ביצוע השמירה. החלטה זו מעולם לא בוצעה.

בינואר 2003, כאשר נושא השמירה היה פרוץ לחלוטין, סוכם לחזור לשמירת חברים בתמורה, כפי שהיה בעבר. במשך חודשיים שמרו חברים, והשמירה היתה מסודרת - אך התשלום לא בוצע. הטענה היתה, שאין מקור כספי לשלם. כמובן שלאחר זמן, בסוף פברואר הפסיקו חברים אלה לשמור. עד היום הם לא קיבלו תשלום עבור עבודתם זו.

כאשר נבנה תקציב הקהילה לשנת 2003 הוכנס למס המוניציפלי סעיף ביטחון, בסך 25 ש"ח לחודש. סכום זה נגבה מכל חבר (50 למשפחה) ומכל תושב המתגורר כאן (שוכרי דירות ואחרים). לפי נתונים מהמזכירות, יש בקיבוץ 409 חברים ו-107 שוכרי דירות. כלומר, החל מחודש מרץ 2003 נצבר מדי חודש סכום של 12,900 ש"ח (516 כפול 25).

כיום, יש שומר אחד בלבד, שיושב בשער, לא כולל ליל שישי, ובלי סיורים ברכב, זאת למרות שיש מקור כספי שמאפשר להעסיק 4 שומרים בלילה, כבעבר. אשמח לקבל הסברים מדויקים, מה נעשה בסכומים שנצטברו בסעיף הביטחון מאז חודש מרץ ובסכומים שמצטברים כל חודש נוסף.

אני דורש שמירה מלאה, כבעבר. התקופה ההיא, של שמירת חברים בתמורה היתה מהתקופות היחידות שבהן שמרו כנדרש.

אפשר להנהיג שוב שמירת חברים בתמורה ואפשר גם לשכור מאבטחים/שומרים מוסמכים עם נשק שיהיו כפופים למשה בניק רב"ש היישוב, ונדע כי אנו מוגנים.

ברור לי שאי-אפשר להמשיך לגבות כסף בסעיף ביטחון אך לא להעניק ביטחון.

כל האמור לעיל נכתב על רקע המצב הבטחוני בו אנו מצויים בשנים האחרונות. אני חושב שהמצב בקיבוץ בהקשר זה הוא מצב של הפקרות מוחלטת ורצוי שנתעורר, לפני שחם וחלילה יקרה כאן אסון שכולנו נצטער עליו.

זיו בר-און

בידיעתו ועל דעתו של משה בניק

רשימה זו הוגשה להנהלת הקהילה והאגודה - אך לא נתקבלה תגובה

הפנסיות וה"מוטב"

לפי החלטת אסיפת גבעת חיים, הפנסיות הצבורות בקרנות הפנסיה שייכות לחבר, שהוא בעל הפוליסה.

מצד חברות הפנסיה, הדבר היה נכון גם לפני החלטת הקיבוץ, אך עדיין נותרה השאלה, **למי עוברים הסכומים שהצטברו** - או שאריות הסכומים - במקרה של פטירת החבר בעל הפוליסה, או, במילים אחרות: מי הוא ה"מוטב".

"מוטב" הוא אדם שמקבל את שארית הפנסיה במקרה של פטירת בעל הפוליסה (החבר). לא נעים לחשוב על מצב זה, אבל בעובדה, יש הפתעות, וכדאי להעריך מראש. הדבר נכון בעיקר אחרי השינוי, בו כל חבר אחראי לפרנסתו ולמשפחתו.

רוב חברי הקיבוץ (המבוטחים) לא ציינו מי ה"מוטב" שלהם, כך שיכולות להיות פרשנויות שונות למי שייך הכסף: האם לקיבוץ, למשפחה או למישהו אחר. חברת "מגדל" ("שמשוך") קשוחה לגבי תנאי הפוליסה, וגם בקיבוץ יכולות להתעורר בעיות.

בהזדמנות זאת, נזכיר את כללי הפנסיה למבוטחי חברת "מגדל", שבה מבוטחים חברי הקיבוץ:

- * הפוליסה מגיעה לבשלות כאשר בעל הפוליסה (החבר) מגיע לגיל 65.
- * בתאריך זה המבוטחים מפסיקים לשלם פרמיות ומתחילים לקבל את פירות החיסכון.
- * בגיל זה, על בעל הפוליסה (החבר) להודיע ל"מגדל" אם הוא לוקח את מלוא הסכום בתשלום אחד, או בתשלומים חודשיים עד סוף חייו.
- * ההחלטה היא חד-פעמית ובלתי הפיכה.
- * חבר שחתם שסכומי הפנסיה יועברו לקיבוץ, ידע שבהגיעו לגיל 65, יועברו הסכומים באופן אוטומטי, בכל חודש, לקיבוץ, ומהקיבוץ אליו (לתקציבו).
- * כדאי לשים לב, שמרגע שהועבר תשלום חודשי אחד, יתר הסכומים יועברו אף הם כתשלומים חודשיים, כאילו החבר הודיע ל"מגדל" שהוא רוצה את הפנסיה בתשלומים חודשיים.
- * דרך-אגב, כל הודעה וחתימה ל"מגדל" ניתנת לשינוי.

המלצות:

1. בהקדם האפשרי להתקשר לחברת "מגדל" ולקבוע מי ה"מוטב" בפוליסה. תהליך שינוי ה"מוטב" ב"מגדל" פשוט ביותר, ומבהיר למי שייכים שאריות סכומי הפנסיה במקרה של פטירה.
- ה"מוטב" זכאי לסכומים לפני או אחרי הבשלת הפנסיה. והסכומים גבוהים. אצלי יש טפסים מתאימים. כמו-כן אוכל לתת הסבר יותר מפורט על נושא ה"מוטב" ושארית הפנסיה.
2. להודיע ל"מגדל" לקראת גיל 65, איך רוצים לקבל את סכומי הפנסיה, וכן להודיע ל"מגדל" אם יש כוונה לשנות החלטות וחתימות קודמות.
3. אל תתעלם מהכתוב.

כתבתי את המלצותי בנושא הפנסיה, מאחר ורוב החברים לא מודעים לנושא, וכן כדי למנוע מקרים בלתי נעימים, כמו שכבר קרו בתקופה הקצרה מאז השינוי. ההפסדים הכספיים למשפחה יכולים להיות גדולים כתוצאה מטיפול שגוי.

אהוד טל

גבעות

מלך טוב

לשרה ואמיר קרן
להולדת הנכד
בגט של ליו ואיכל
ברכות למשפחה

שימו לב -

סלי איסוף בקבוקי פלסטיק הוצבו מול המרכול, לנוחיות הציבור.
הידעת - בקבוק פלסטיק מתכלה רק לאחר 140 שנה!
נא השליכו את הבקבוקים למכלים.
צוות המחנה

עם כניסתי לתפקיד עוזרת מנהל משאבי אנוש, אני רוצה להודות לחברים שהצביעו עבורי וכן לשבי אברהמי על ברכותיו.

לתשומת לבכם, ניתן להשיג אותי טלפונית בנייד 06633.

ענת פרידמן, עוזרת מנהל מש"א.

הודעות מש"א:

אורי מטיאס סיים עבודתו בחלוקת גז
אנו מודים לו על כל התקופה בה שימש בתפקיד.

אברהם פליישון יחליפו בתפקיד - שיהיה בהצלחה!